

ENTER

AyeAyeCaptain เขียน
สนธยา แปะ

ไซปรีตนา ผ่าปริภูมิ อนันต

佛说 Vol.1

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สังคมมนุษย์ในศตวรรษที่ยี่สิบห้าต่างจากยุคปัจจุบันโดยสิ้นเชิง อารยธรรมที่สืบทอดต่อกันมาช้านานสูญสลาย วิทยาการมากมายถูกฝังกลบเลือน เหลือทิ้งไว้เพียง 'มหานคร' สูงกว่าเก้าร้อยกิโลเมตร

'จ้าวเหมยไห่ยว' อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ชั้นล่างไร่ซึ่งแสงเดือนแสงตะวันส่องลงมา
 ทักทาย อาชีพหลักของเขาคือแพทย์ฝีมือดีประจำโรงพยาบาลจิตเวช (เพราะรักษา
 ไม่เลือกวิธีการ) อาชีพเสริมคือนักกลหนังระนาดดูขายเนื้อหมูอยู่ข้างวงไฟนกกระจอก
 แต่ละวันต้องพบเจอเรื่องประหลาดนับไม่ถ้วน เรียกได้ว่าไม่น่าจะมีเหตุอะไรทำให้
 เขาตกตะลึงได้อีก แต่จู่ๆ ขณะฟังเพลงจากเครื่องเล่นซีดียุคเก่าจนผล็อยหลับไป
 จ้าวเหมยไห่ยวก็ฝันเห็นเหตุการณ์สุดแปลกแหวกแนวที่มารู้ในภายหลังว่าไม่ใช่ความฝัน
 ทว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในโลกอีกใบบนสนามควอนตัม!

นิยายแฟนตาซี-ไซไฟสุดระทึกเล่มนี้จะพาคุณไปสำรวจ 'ดินแดนปริศนาค้าง' และเรื่องราวในใจผู้คนหลากหลายรูปแบบ ถ้าพร้อมผจญภัยแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปิกส์

Copyright © 2010

จากใจนักเขียน

ทำลายหน้าต่างโบสถ์นับพัน นำแผ่นกระจกหลายสีมาทำเป็นกล่องสลับลาย
พกมันติดตัวไปพร้อมกับการท่องอวกาศ วิฑูย์กำลังเล่นเพลงร็อกแอนด์โรล
ตรงทางแยกที่สองในอวกาศซึ่งอยู่ด้านหน้านั้นมีร้านไก่ทอดยี่ห้อ M เปิดทำการอยู่
ชาวพื้นเมืองดาว α ที่ขั้วยานเหาะผ่านหน้าต่างของคุณเคาะกระจกแล้วถามว่า 'สหาย
คุณมาจากไหน อ้อมมาจากมหานครบนโลกเหรอ! ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ดีนะ! อยากได้
บุหรี่ปาร์ลโบโรไหม รสใหม่เลย!'

ฤดูหนาวปี ค.ศ. 2022 ฉบับแบบนี้ หลังตื่นจากฝันเรื่อง 'ไซบรีนาฝ่าปริภูมิอันต์'
ก็ถือกำเนิดขึ้น หวังว่านักอ่านทุกท่านจะชอบความฝันนี้เช่นกัน

ถนนอยู่ใต้เท้า พวกเราอยู่บนถนนแล้ว ที่ต้องทำก็แค่เดินต่อไป

บทที่ 1

ฝัน?

"หมอจ้าว! เคสฉุกเฉิน!"

จ้าวเหมยโหย่วถูกเสียงล่ำงโพนกระຈຈပလူกให้ตื่น

เขาเผลอหลับไปในร้านขายเนื้อ ที่อยู่อีกด้านของม่านประตูพลาสติกคือ บรรดาป้าๆ น้าๆ ที่กำลังล้างไฟกันอย่างชะมัดเขม่น ท่ามกลางอากาศร้อนระอุ มีกลิ่นแบ่งฝุ่นเทาแฉะฉื่น กลิ่นน้ำมันหอมระเหย กลิ่นยาจุดกันยุง และกลิ่นพะไล คละคลุ้งกันอยู่ทั่วห้อง ผิดขาวของสตรีภายได้เส้นใยโพลีเอสเตอร์เล็กละเอียด ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อที่ไม่อาจจะบาย ทุกคนพากันสูบบุหรี่อย่างเอาเป็นเอาตาย บุหรี่เหล่านั้นทำจากใบมันต์กับยาเส้นที่ห่อไว้ด้วยใบกระท่อมตากแห้ง เกิดเป็น กลิ่นหอมเย็นเย็นๆ ติดอยู่ตามผนัง ชวนให้รู้สึกคล้ายอยู่ในโรงอาบน้ำเก่าคร่ำ ที่มีหยดน้ำซึมออกมาจากกระเบื้องเคลือบ

"หมอจ้าว!" ผู้ที่มาคือแพทย์อินเทิร์น* คนใหม่ล่าสุดของโรงพยาบาล "ไม่ว่าอีกฝ่ายเจอเคสอะไรเข้าถึงมีสีหน้าตื่นตะลึงขนาดนั้น "คุณรีบหน่อย ได้หรือเปล่า เด็กที่มาหาหมอรายนั้นเลือดท่วมทั่วทั้งตัว ขึ้นคุณยังชักช้าอยู่อีก ผมกลัวว่าแม่ของเขาจะอาละวาดรื้อห้องฉุกเฉินเอา!"

* แพทย์อินเทิร์น หมายถึงแพทย์เพิ่มพูนทักษะที่เพิ่งจบการศึกษา มีใบประกอบวิชาชีพแล้ว สามารถ ทำการรักษาจริงตามโรงพยาบาลได้ แต่ยังมีอาจารย์แพทย์คอยควบคุมอย่างใกล้ชิด

"เออ มาแล้วๆ" จ้าวเหมยไหย่วเพิ่งตื่นนอน หัวสมองยังตื้ออยู่เล็กน้อย พอลุกขึ้นก็พบว่ารองเท้าของตัวเองหายไปข้างหนึ่ง เขาจึงค้อมเอวลงไปหา "ป่า ทำไมเอารองเท้าผมไปใส่อีกแล้วล่ะ"

เขามองไปทางผู้หญิงที่นั่งอยู่หัวโต๊ะไฟนกกกระจอก เท้าข้างซ้ายที่สีทาเล็บ หลุดล่อนไปกว่าครึ่งกำลังสวมรองเท้าแตะสีสีแดงของเขาเอาไว้

"จะอะไรกันนักกันหนา! ก็รองเท้าแตะในห้องน้ำมันไม่ครบคู่นี้!" อีกฝ่ายโบกมือจนไฟที่ถืออยู่เกือบพาดถูกใบหน้าเขา "ซีซื่อ ถ้านายอยากได้รองเท้าสองข้าง สุ่มๆ หยิบเอาก็ได้แล้วไม่ใช่หรือ!" พุดจบเธอก็เตะรองเท้าส้นสูงใต้โต๊ะที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครมาให้เขา แถมยังเป็นข้างขวาอีกต่างหาก

"โอ้ป่า ผมอยากได้ข้างซ้ายต่างหาก..."

ยังไม่ทันพุดจบจ้าวเหมยไหย่วก็ถูกตัดบท เนื่องจากทางนั้นกำลังยุ่งอยู่กับการจั่วไฟจึงเอ่ยปากไล่เขาประโยคหนึ่ง "รีบๆ ใส่หัวไปซะ ขากลับเอาหม้อสุบมาด้วยสองจีน* ตอนค่ำจะห่อเกี๊ยว มากินด้วยล่ะ!"

จ้าวเหมยไหย่วเกาศีรษะ "ได้ งั้นป่าจั่วให้ได้ไฟต่งเฟิง (ลมตะวันตก) เร็วหน่อยแล้วกัน" พุดจบเขาก็เลิกม่านพลาสติกเดินจากไป

เสียงร้องคำของผู้หญิงดังไล่หลังมา "ไอ้เด็กเปรต กลับบอกไฟฉันให้ชาวบ้านรู้! แถมยังไม่ทันสิ้นประโยคดีก็มีตะเกียบบินตามมาอีกข้าง

"ตอนค่ำผมจะมากินข้าวที่บ้านป่านะ!" จ้าวเหมยไหย่วไม่ได้ก้มศีรษะหลบ หากแต่วิ่งโยกเขยิก ขาข้างหนึ่งสูงข้างหนึ่งต่ำไปตามจังหวะของรองเท้าส้นสูงกับรองเท้าแตะที่ใส่อยู่

จ้าวเหมยไหย่ว แพทย์แผนกฉุกเฉินประจำโรงพยาบาลจิตเวชชั้นสามสิบสาม ซึ่งนับเป็นเขตพื้นที่ชั้นล่างของมหานคร ทว่าทั้งรัฐก็มีทั้งร้อยชั้นมีเพียงโรงพยาบาลแห่งนี้ที่อยู่ภายใต้สังกัดและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล ตั้งแต่ที่เริ่มเปิดมาก็ไม่เคยปิดกิจการเลยสักครั้ง จะบอกว่าเหมือนร้านเก่าแก่อายุร้อยปีก็ไม่ผิด

เนื่องจากเขตพื้นที่ชั้นล่างขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแพทย์อย่างหนัก ห้องฉุกเฉินจึงแทบจะนับเป็นหน่วยงานอิสระที่แยกออกจากโรงพยาบาลจิตเวช

* จีน เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม

แพทย์ในแผนกหลักไม่ต่างอะไรกับกอเอี๊ยะหนั่งสุนัข ไม่ว่าจะหกล้ม บาดเจ็บ เลือดตกยางออก หรือผ่าตัดต่อชีวิตก็ล้วนชำนาญไปเสียทุกอย่าง ทั้งยังทำงานพิเศษเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงพยาบาลเพื่อช่วยจับผู้ป่วยที่หลบหนี ขณะเดียวกันยังต้องออกไปหาไลฟ์เล็กๆ อยู่ข้างนอก อย่างจำวเหมยไหย่เลือกทำงานพิเศษอยู่ที่ร้านขายเนื้อ ด้วยเหตุที่เขามีทักษะของสัตว์แพทย์อยู่บ้าง ดังนั้นเรื่องลงมือจึงไม่ต้องพูดถึง สามารถให้บริการตั้งแต่เกิดจนตายได้อย่างครบวงจร

และเพราะเกิดมาหน้าตาดีซ้ำยังมีฝีมือ คนจึงมอบสมญา 'ซีซือ* เนื้อหมู' กับ 'คนฆ่าสัตว์ป่วย' ให้เขา

ตอนจำวเหมยไหย่มาถึงห้องฉุกเฉินก็ได้ยินเสียงร้องห่มร้องไห้ดังขึ้น "ซู่ยฮวาของฉัน นายตายนาถจริงๆ!" เจ้าของเสียงที่ร่ำไห้คร่ำครวญปานจะขาดใจคือเด็กเนื้อตัวโชกเลือดที่แพทย์อินเทิร์นรายนั้นพูดถึง อีกฝ่ายนั่งกอดเก้าอี้สำหรับตรวจไม่ว่ามือคล้ายกำลังกอดภรรยาหรือมารดาที่ตายไป

"ซีซือ นายมาเสียที!" เห็นได้ชัดว่าแพทย์หนุ่มที่อยู่อีกด้านถูกเล่นงานจนหมดปัญญาแล้ว "ซู่ยฮวาเป็นใครกัน! ฉันปลอบอยู่ครึ่งวันเขาก็ไม่ยอมปล่อยมือเสียที แม่ของเขาเพิ่งออกไป บอกว่าคนทั้งไว้ที่นั่นแหละ รอนายมาแล้วค่อย..."

"ซู่ยฮวาคือหมูสังเคราะห์ที่เขาเลี้ยงมาได้สามเดือนแล้ว" จำวเหมยไหย่ยกเปลือกตาขึ้น

แพทย์ "..."

"เจ้าหนูน้อย ปลอมมือ" จำวเหมยไหย่จับเส้นเอ็นบริเวณข้อศอกของเด็กคนนั้นอย่างชำนาญ หลังจากดึงตัวออกมาได้แล้วก็หัวเราะของอีกฝ่ายให้ยืนตรงราวกับกำลังคว้าหลังคอแมว "ขอฉันดูหน่อย เมื่อเข้านายค่อมหวีตั้งสิบหลี่** กว่าจะไล่ตามกลับมาได้รองเท่าฉันก็ไม่ว่าหลุดหายไปไหนแล้ว ขนาดคู่สามีภรรยาหิวโหยที่หนีตามกันมาคราวก่อนยังวิ่งไม่เร็วเท่านายเลย... ขาแพลงแล้วใช้หรือเปล่า"

* ซีซือ หรือไซซี ตามสำเนียงแต้จิ๋ว เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้ฉายาว่า 'มัจฉาฉวารี่'

** หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

เด็กน้อยมองดูชายหนุ่มตรงหน้าผู้มีใบหน้าซีดขาวราวกระดูกขาบ ขอบตาดำคล้ำเป็นวงไม่ต่างอะไรกับกระดูกบวย เท้าข้างหนึ่งสวมรองเท้าแตะคืบ เท้าอีกข้างสวมรองเท้าส้นสูง รอบเอวมีผ้ากันเปื้อนของร้านขายเนื้อผูกอยู่ ด้านนอกมีเสื้อกาวนสีขาวยาวคลุมทับไว้อีกชั้น ไม่นานเด็กน้อยก็ร้องให้จ้าออกมาอีกคราว "ความแค้นที่ฆ่าหนูไม่อาจอยู่ร่วมโลก!"

แพทย์ที่ยืนดูอยู่ข้างๆ "..."

เสียงร้องให้ดังสนั่นหวั่นไหว ทว่าเจ้าเหมยโหยวกลับคล้ายไม่ได้ยิน เขาพิจารณาตูดของอีกฝ่าย กดจุดบวมซ้ำที่ปรากฏอยู่ประปรายพลางว่าถามเจ็บหรือเปล่า จากนั้นก็พยักหน้าคล้ายคิดอะไรได้ "อาล่ะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร กลับไปบอกแม่นะว่าสองสามวันนี้ช่วยต้มยาบำรุงให้นายดื่มหน่อย"

"...ยาบำรุง?" เสียงร้องให้ของเด็กน้อยเสียงหลงแล้ว เขากะพริบตาปริบๆ "มีเนื้อให้กินหรือเปล่า"

เจ้าเหมยโหยวตอบอึ้งออกมาคำหนึ่ง "อยากบำรุงอะไรก็กินอันนั้น เอาชুষวไปทำยาบำรุงให้นายกินได้พอดี"

เด็กน้อย "..."

"นายลองร้องดูอีกทีสิ รับรองว่าขาข้างนี้ได้ขึ้นเตียงผ่าตัดแน่" เจ้าเหมยโหยวหยิบเลื่อยตัดกระดูก ในตอนที่ไปเลื่อยครูดกับราวจับโลหะดัง 'ครืด' เขาเพียงยิ้มตาหยิบบอก "เห็นเลือดที่ยังติดอยู่บนใบเลื่อยนี้หรือเปล่า ตอนบ่ายฉันเพิ่งใช้มันแล่ชুষวของบ้านนายไป"

เสียงร้องกระจะอองแงของเด็กน้อยเพ็งดังได้ไม่นานก็ต้องชะงักค้างอยู่ในลำคอ เขากลับร้องจนหน้าดำหน้าแดง ดูจากสภาพแล้วไม่ต่างอะไรกับแมวถูกเหยียบหาง

แพทย์ที่อยู่ข้างๆ ทนดูต่อไปไม่ไหว "พอได้แล้ว! นายไม่ควรใช้วิธีเช่นแบบนี้กับเด็ก...มา เดี่ยวเราจะเช็ดให้ดูสิเลือดเปื้อนทั้งตัวแล้ว..."

เขาพูดพลางพาเด็กออกไป จากนั้นไม่นานก็กลับมาพร้อมกับแซนดวิชแดงกว้างห่อด้วยถุงพลาสติก "ฉันตรวจดูแล้ว เขาแค่ขาพลง กลับบ้านไปพักสักสองสามวันก็น่าจะหาย"

จ้าวเหมยหยั่วคาบหูหีเอาไว้ในปาก กำลังคลำหาไฟแช็ก "เตียวฉาน นายเพิ่งอายุสี่สิบหกแต่กลับเรียกตัวเองว่าอาแล้วนี่นะ"

"ในที่ทำงานห้ามสูบบุหรี่!" เสียงของเตียวฉานดังขึ้นแปดส่วน

จ้าวเหมยหยั่วยิ้ม "แค่มวนเดียว"

"มวนเดียวก็ไม่ได้!"

จ้าวเหมยหยั่วได้แต่เหินหูหีไว้ที่หลังหูแทน

เตียวฉานมองอีกฝ่ายพลาทอนหายใจ เขาเริ่มลงมือแกะห่อแซนด์วิช ตอนกินอาหารทุกคนที่ี่ล้วนต้องแข่งกับเวลา "นายไปทำอะไรมา ทำไมเนื้อตัวของเด็กคนนั้นถึงได้ชุ่มโชกไปด้วยเลือด"

"บนตัวเขาเป็นเลือดหมูทั้งนั้น" จ้าวเหมยหยั่วส่งเสียงประตอออกมา คำหนึ่ง "ตอนเช้ามีหมูเป็นๆ ส่งเข้ามาตัวหนึ่ง ฉันเชือดไปได้แค่ครึ่งเดียว เจ้าตัวไรเหตุผลนั้นก็มุดเข้ามา หลังคว่ำหมูได้ก็วิ่งต้อออกไปข้างนอก ชาวบ้านต่อยตีกันยังไม่รู้เหตุผลเท่านี้เลย แกรมจะแย่งก็แย่งไปไม่หมด ลากไปแค่ขาหลัง ทำเอาเลือดนองเป็นทาง คนที่ไม่รู้จักพานคิดไปว่าฉันทำคุณไสยอะไรใส่เขา... หมูนั้นนะพ่อแม่เขาเป็นคนบอกให้ฉันลงมือเชือดเอง เจ้าเด็กนั้นอยู่บ้านไม่กล้าแสดงที่ทากลั้ววิ่งมาทำนิสัยเสียอยู่ที่นี้"

"อาล่ะๆๆ" เตียวฉานฟังคำอธิบายจนปวดหัวไปหมด "โรงละครจะเปิดตอนค่ำ ถ้านายคันปากมากก็ไปแสดงที่นั่น ไม่ต้องมาทำตลกอยู่ในที่ทำงาน"

"นายน้อยจากเขตพื้นที่ชั้นบนอย่างนายมาสัมผัสประสบการณ์ที่ชั้นสามสิบสามของพวกเรา ฉันก็ต้องดูแลรับรองเป็นพิเศษ" จ้าวเหมยหยั่วยิ้มเอ่ย "ละครเป็นผลิตภัณฑ์พิเศษของเขตพื้นที่ชั้นล่าง โดยเฉพาะโรงละครชั้นสามสิบสาม เสียงของนักแสดงที่นั่นสุดยอดเยี่ยมมาก"

"จ้าวไม่เต่อ* วันนี้นายทะเมลิ็ดแดงไปที่จินกันแน่ ทำไมถึงได้พูดจาเหลวไหลแบบนี้..."

เตียวฉานพูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็มีแพทย์อินเทิร์นปรีเข้ามาที่ห้องฉุกเฉิน

"หมอจ้าว คุณรีบมาดูเร็วเข้า ผู้ป่วยหมายเลข 211 วิ่งหนีออกมาอีกแล้ว!"

* คำว่า 'ไม่เต่อ' เป็นภาษาถิ่น มีความหมายเดียวกับคำว่า 'เหมยหยั่ว' ซึ่งแปลว่าไม่มี

จ้าวเหมยโหย่วตบไหล่เดียวฉวนแล้วพุ่งพรวดออกไปนอกประตู "มาแล้วๆ
วันนี้หมายเลข 211 จะแสดงอะไรให้พวกเราดูอีกนะ"

ขณะพุทไฟแช็กก็โผล่ขึ้นมาที่หว่างนิ้วของเขา ทว่าเพิ่งจุดบุหรี่ได้ไม่ทันไร
เสียงหวาดก็ลอยมาจากหลังประตู "จ้าวโมเต๋อ นายเอาไฟแช็กฉันไปอีกแล้วนะ!
โรงพยาบาลห้ามไม่ให้สูบบุหรี่!"

จ้าวเหมยโหย่วยังไม่ทันได้ต่อความ บนระเบียบทางเดินที่อยู่เกลือบ
ก็มีคนกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมากะทันหัน ชายสูงวัยผู้อยู่หน้าสุดในมือถือกระปุก
กระเบื้องเคลือบ แกมยังยกมันสูงเหนือศีรษะราวกับถือเจดีย์ปราบมารเจ็ดชั้น

เขาตวาดมาทางจ้าวเหมยโหย่ว "นี่! ฉันเรียกนาย นายกล้าขานรับ
หรือเปล่า!"

พยาบาลกลุ่มหนึ่งที่วิ่งไล่อยู่ด้านหลังเอ่ย "คุณปู่เต๋อ เลิกก่อความวุ่นวาย
ได้แล้ว!"

"พวกเรากลับไปเล่นพนันแมลงสาบก้นต๋อดีไหม"

"คุณปู่หันกลับไปดูสิคะ หลานสาวคุณมาเยี่ยมแล้ว!"

ทว่าชายชราพึ่งเข้ามายืนชะงักงัน ยังคงจ้องจ้าวเหมยโหย่วด้วย
สายตาเดือดดาลเหมือนเก่า จากนั้นเอ่ยปากพูดคำเดิมซ้ำอีกรอบ "ฉันเรียกนาย
นายกล้าขานรับหรือเปล่า!"

เดียวฉวนชะงักงันหันออกมาจากหลังประตู "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"ปู่เต๋อ ผู้ป่วยหมายเลข 211 เป็นนักแสดงเฒ่าของพวกเราที่นี่"
จ้าวเหมยโหย่วคืบหน้า "ดูท่าบทของเขาววันนี้คงเป็นปีศาจเขาเงิน"

ขณะพุทปู่เต๋อก็วิ่งมาถึงตรงหน้าแล้ว แกมยังย้ำประโยค "ฉันเรียกนาย
นายกล้าขานรับหรือเปล่า!" ซ้ำอีก จ้าวเหมยโหย่วทบทวนความจำอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะเริ่มเอ่ยปากตอบท "ทำไมจะไม่กล้า แน่จริงก็ตะโกนมา"

"เจ๋อสิงซุน**!"

"อืม ว่าง"

* ปีศาจเขาเงิน เป็นปีศาจในวรรณกรรมไซอิ๋ว เจ้าของน้ำเต้าม่วงทอง สามารถดูดเอาคนที่เอ่ยปากขานรับเข้าไป
หลอมละลายอยู่ในนั้นได้

** เจ๋อสิงซุน เป็นชื่อปลอมของซุนหงอคงที่ใช้หลอกปีศาจเขาเงิน

"อ่าๆ เจ้าลิงบ้า ในที่สุดเจ้าก็มีวันนี้!" คุณปู่ต่อแสะเยิ้มพลางบิดเปิดฝาจาก "ดูให้ดี วันนี้น้ำเต้าม่วงทองของข้าจะส่งเจ้ากลับแดนสุขาวดี..."

จ้าวเหมยโหย่วมือไวตาไวคว่าถ้วยกระเบื้องใบหนึ่งมาจ่อที่ปากกระปุก ในถ้วยพล้นถูกเติมด้วยซุปร้อน* จนเต็ม

"ชิมดู" จ้าวเหมยโหย่วเติมเต็มไปถ้วยหนึ่งก็ยังม่ือกถ้วย เขายื่นถ้วยแรก ในมือให้กับเตียวฉาน "ซุปร้อนของปู่เด็ดที่สุดๆ เนื้อเยอะ เหมาะกินคู่กับแซนดิวิช ของนายพอดี"

หนึ่งแกหนึ่งหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าประตูไม่ต่างอะไรกับเด็กมัธยมที่กำลัง แบ่งอาหารกัน หลังแบ่งซุปร้อนเสร็จเรียบร้อย จ้าวเหมยโหย่วก็ยื่นถ้วยสุดท้ายให้ ปู่เต๋อแล้วเริ่มทอบทอีกรอบ "ปีศาจชั่ว จะหนีไปไหน เตรียมกินซุปร้อนของเหล่าขุน ได้เลย!"

ปู่เต๋อรับถ้วยไปชดซุปร้อนที่มืออยู่เต็ม เข็ดปากเข็ดเครา ก่อนจะร้องออกมา ประโยคหนึ่ง "โอ้ ซุปร้อน! พรุ่งนี้กินอีก!"

จ้าวเหมยโหย่วชนถ้วยกับเขา "พรุ่งนี้กินอีก คุณก็ดูแลตัวเองด้วย"

ปู่เต๋อชำเลืองมองเขาอย่างมีมาด ก่อนจะเดินสองมือโพลหลังจากไปด้วย ท่าทางสุขุมมั่นคง สองเท้าก้าวเข้าสู่ห้องผู้ปวยอย่างช้าๆ ไม่เร่งร้อน

"ฉันว่านายไม่ต้องไปโรงละครแล้วละ" เตียวฉานถึงกับพูดไม่ออก "อยู่ที่นี้ ก็ปะหน้าทาแป้งขึ้นเวทีได้แล้ว"

"เดิมปู่เต๋อเป็นนักแสดงหลักของโรงละครซุววิน ชั้นที่สี่ร้อยหกสิบ ถึงจะเป็นแค่เขตพื้นที่ชั้นกลาง แต่ในบรรดานักแสดงตัวพระสูงวัยแล้วฝีมือเขานับว่า ยังแจ่ม" จ้าวเหมยโหย่วพูดต่อ "ตอนนี้มีโอกาสปังเขาร้องทุกวัน แถมยังไม่ต้อง จ่ายเงินซื้อตัวอีก นับเป็นวาสนาของฉันทจริงๆ ที่ได้มาทำงานที่นี่"

เตียวฉานนิ่งอึ้ง

ซุววินเป็นโรงละครอันดับหนึ่งของเขตพื้นที่ชั้นกลาง นักแสดงน่าจะไม่มี บำนาญชราภาพสนับสนุนไม่ใช่เธอ

* ซุปร้อน หรือสุราหัง เป็นซุปร้อนดั้งเดิมซึ่งเป็นที่นิยมมากในมณฑลเหอหนาน ทำมาจากพริกไทย พริก ผลเจ้าแก้ว เนื้อหั่นเต๋า ซุปร้อนถูก แบ่งปรุงอาหาร วันละหนึ่งหรือสองหม้อต่างๆ ดอกไม้จีน ถั่วลิสง เห็ดหูหนู และเต้าหู้แผ่น

จ้าวเหมยไหย่วคล้ายอ่านความคิดของอีกฝ่ายออก เขายิ้ม "นายน้อย
นายนี้มันจริงใจแถมยังเปี่ยมไปด้วยเมตตาจริงๆ"

ทุกวันหลังจากตรวจเยี่ยมผู้ป่วยเสร็จจ้าวเหมยไหย่วก็จะเลิกงาน ตั้งแต่
เที่ยวนานมาอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ก็ช่วยแบ่งเบาภาระไปไม่น้อย ทำให้เขา
สามารถทุ่มเทกับการทำงานช่วยเหลือหาเงินพิเศษได้

ตอนกลับไปถึงบ้านชายเนื้อ บรรดาป้าๆ น้าๆ ทั้งหลายที่เล่นไพ่จนกระจอก
ก็เก็บโต๊ะกลับบ้านกันไปหมดแล้ว เขาซึ่งนำหนักขาหลังข้างหนึ่ง หันมัน
ละเอียดดิบจนกลายเป็นหมูสับ ก่อนห่อเก็บไว้ด้วยกระดาษเคลือบน้ำมัน จากนั้น
หันไปหยิบผักตองกระปุกหนึ่งออกมาจากโกดัง เตรียมไปต้มน้ำกินข้าวฟรีด้วย
ท่าที่จริงจัง

บ้านของป้าที่เขาเตรียมไปกินฟรีอยู่ที่ชั้นยี่สิบเจ็ด หากต้องการ
โดยสารลิฟต์ปกติต้องเข้าแถวรออยู่นาน ลิฟต์ของเขตพื้นที่ชั้นล่างไม่เคยได้รับ
การพัฒนา ที่ใช้อยู่ยังคงเป็นระบบพลังงานไฟฟ้าซึ่งทำขึ้นในยุคแรกของการ
สร้างมหานคร เวลาไฟดับถึงกับต้องใช้ระบบแมนนวลเข้าควบคุม

จ้าวเหมยไหย่วหยุดคิดครู่หนึ่ง หลังแน่ใจว่าไม่ควรทิ้งหมูสับเอาไว้นาน
เขาจึงตัดสินใจยืมร่มคันหนึ่งมาจากร้านซ่อม กางมันออกแล้วกระโดดลงตึกไป

จ้าวเหมยไหย่วลงไปหยุดตรงหน้าวงกบหน้าต่างของห้องที่มีดอกทานตะวัน
ปลูกอยู่ได้ก้นสาดสีเขียว ทว่านั่นเป็นเพียงดอกทานตะวันอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจาก
เขตพื้นที่ชั้นล่างไม่มีแสงอาทิตย์ พืชพรรณพฤกษชาติจึงแทบไม่มีโอกาสปลูกรอด

หน้าต่างเปิดออกตามเสียง เด็กหญิงคนหนึ่งชะโงกหน้าออกมามองดูเขา
อยู่เงียบๆ

"องค์หญิงน้อย" จ้าวเหมยไหย่วหวนคิดถึงภาพยนตร์เก่าที่พวกเขาทั้งคู่
ด้วยกันเมื่อไม่กี่วันก่อน จากนั้นแสดงการคารวะเลียนแบบอัศวินที่อยู่ในภาพยนตร์
"กระหม่อมคงไม่ได้มาเข้าไปกระมัง"

"แม่กำลังต้มน้ำแกงอยู่" เด็กหญิงคล้ายจะพึงพอใจไม่น้อย เธอเบี่ยงตัว
เปิดทางให้เขาเข้ามา

จ้าวเหมยไหย่วกระโดดเข้าไปด้านใน เนื่องจากห้องของเด็กหญิงคือ

รถบ้านเก่าๆ ที่แขวนอยู่กลางอากาศ ห้องทั้งห้องจึงสั่นสะเทือนตามจังหวะการเคลื่อนไหวของเขา

"ปลาที่เลี้ยงไว้เป็นยังงัยบ้าง" จ้าวเหมยไห่ยั่วตรวจสอบอ่างปลาที่อยู่บนโต๊ะก่อนเป็นอันดับแรก "กินได้หรือยัง"

เด็กหญิงมองดูเขาปราดหนึ่ง "ที่หนูเลี้ยงไว้คือปลาจะละเม็ดกินคน"

"เป็นปลาอิเล็กทรอนิกส์เหมือนกันหรือ"

"เพราะงั้นกินไม่ได้ เลิกคิดเรื่องนี้ได้เลย"

"องค์หญิงน้อย วันหน้าเธอต้องได้เป็นราชินีแน่ๆ" จ้าวเหมยไห่ยั่วยกมือยอมแพ้ เขาเดินไปที่ครัวแล้วเอ่ยว่า "ป้า ผมเอาหมูสับมาแล้ว ยังมีผักตองอีกนิดหน่อยไว้ยัดไส้..."

"เอาปากมาอย่างเดียวก็น่าพอ จะเอาอย่างอื่นมาด้วยทำไม!" อีกฝ่ายไม่แสดงท่าทีเกรงอกเกรงใจเลยสักนิด หลังคว้ากระบุงไปก็หยิบผักตองออกมาชิม "อืม รสชาติไม่เลว เบี้ยวๆ กรอบๆ เรียกน้ำย่อยได้ดี!"

จ้าวเหมยไห่ยั่วรีบม้วนแขนเสื้อ "ผมช่วย"

เกี่ยวผักตอง เห็ดเข็มทองราดซอสพริกกระเทียมกับน้ำจิ้มน้ำส้มสายชูหมัก นอกจากนี้ยังมีอาหารเรียกน้ำย่อยอีกสี่อย่างเป็นเครื่องเคียง ได้แก่ มะเขือเส้นแซ่พริก ผักกาดหอมต้น เต้าหู้เส้นคลุกน้ำมันพริก และแตงคลุกซอส ข้างกันยังมีซูบเปี้ยว* เปลือกกุ้งใส่เกี่ยวกับสาหร่ายและขนมแบ่งทอดไส้เนื้อวัวอีกถาด

หลังกินอิมหนาวำราญ จ้าวเหมยไห่ยั่วก็ไปยืนล้างจานในสภาพแน่นท้อง เขายืนท้องแขนกับขอบอ่างล้างจานพลางถอนหายใจ "ชีวิตโคตรเพอร์เฟกต์เลย"

เสียงของผู้หญิงลอยมาจากนอกประตู "ซีซื่อ ล้างจานเสร็จหรือยัง คืนนี้พวกเราจะเล่นไพ่จนกระทั่งจกกันอีก นายพาน้องสาวของนายออกไปเดินเล่นข้างนอกเถอะ แล้วอย่าเที่ยวกินของสงเดชะล่ะ!"

"รู้แล้วป้า!" จ้าวเหมยไห่ยั่วตะโกนตอบ หลังสลัดหยดน้ำบนมือแล้วเดินออกจากครัวก็พบเด็กหญิงกำลังรอเขาอยู่ที่หน้าประตู "ยังอยากกินอะไร"

* ซูบเปี้ยว เป็นซูบที่ปรุงขึ้นจากผักกาดขาว ผักกวางตุ้ง มะเขือเทศป้า อาจใส่ต้นหอม หอมใหญ่ ผักกาดเขียวหรือผักชีเพื่อเพิ่มรสชาติ

หรือเปล่า พี่พาเธอไปฟังจ๊วเอาไหม พอเลิกแล้วค่อยไปกินชาเช่า* กันต่อ"

เด็กหญิงกวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า "หนูว่าพี่น่าจะกินยาช่วยย่อย
สักหน่อย"

"ฟังจ๊วย่อยอาหาร ไม่งั้นก็ไปฟังตลกกัน คราวที่แล้วมีตลกเดี่ยวเล่นเรื่อง
แจ้งชื่อรายการอาหาร ฟังแล้วพี่ท้องร้องเลย ตอนนั้นฟังกินเสร็จไปได้ไม่นาน
แท้ๆ"

เด็กหญิงครุ่นคิดสักพักก่อนจะพูดขึ้น "พี่ชาย"

"หืม? มีอะไร"

"พี่เคยเจอพ่อของพี่หรือเปล่า"

"ทำไมจู่ๆ ถึงถามเรื่องนี้ล่ะ" จ๊วเหมยโหย่วลงไปยังของเพื่อสับดาบกับอีกฝ่าย
"มีใครพูดอะไรกับเธอใช่ไหม"

"คนบ้าดูดวงบนถนนบอกว่าหนูก็เหมือนกับพี่ ไม่มีพ่อเหมือนกัน"

"พี่มีพ่อ แต่เขาไม่เอาไหน ทำแม่พี่ท้องโตแล้วหายตัวไปเลย แม่พี่ให้ใช้แซ่
ตามพ่อก็เพราะเรื่องค่าเลี้ยงดู" จ๊วเหมยโหย่วโบกมือไปมา "หมอดูพวกนั้น
พูดแต่เรื่องไร้สาระเชื่อถือไม่ได้ เขาเป็นคนป่วยที่แอบหนีออกมา ในโรงพยาบาลนั้น
มีคนดีๆ ที่ไหนกัน" พูดจบก็เอ่ยปากเสริมอีกประโยค "ยกเว้นพี่โฉมสะคราญ
เดียวจาน** ของเธอ"

"จ๊วพี่เคยเจอพ่อของพี่หรือเปล่า"

จ๊วเหมยโหย่วหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ไม่เคย"

เด็กหญิงจ้องเขาอยู่สักพักก่อนจะตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง เธอคลาน
ตามสไลเดอร์ขึ้นไปบนรถบ้าน เพียงไม่นานก็ไถลตัวกลับลงมาพร้อมกล่อง
ที่จ๊วเหมยโหย่วไม่เคยเห็นมาก่อน

จ๊วเหมยโหย่วจับตาดูการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายตลอด "อะไร"

"พี่ชาย ฟังหนูนะ" เด็กหญิงคลานมาเกาะเขาแล้วแหงนมองด้วย
สายตาจริงจัง "ที่จริงไม่ใช่ว่าพวกเราไม่มีพ่อ แต่เป็นเพราะตอนเขียนระบบ

* ชาเช่า เป็นเนื้อเสียบไม้ปิ้งย่างหรือบาร์บีคิวของจีน

** เดียวจาน หรือเดียวเสียน ตามสำเนียงแต้จิ๋ว เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้ฉายาว่า
'จันทร์หกลบโสมสุดา'

โปรแกรมมันทำข้อมูลของพวกเรटकหล่น"

"ช่วงนี้เริ่มอ่านนิยายแฟนตาซีแล้วเหรห จะว่าไปงานเขียนยุคศตวรรษที่ยี่สิบถึงยี่สิบเอ็ดก็อยู่ในเกณฑ์ดี ไม่งั้นในตลาดมืดคงไม่มีบันทึกอิเล็กทรอนิกส์สองร้อยปีแน่ เอาไว้กลับไปพีจะก๊อปมาให้สักเล่ม..."

"พี่ชาย" เด็กหญิงตบที่เขา "หนูเปล่าเพื่อเจอนะ นี่ไม่ใช่โลกที่แท้จริง พวกเรากำลังอยู่ในโลกเสมือนขนาดใหญ่ต่างหาก"

พูดจบเธอก็ชูของในมือขึ้นตรงหน้าจ้าวเหมยไห่ว

จ้าวเหมยไห่วพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานก็ตระหนักได้ว่าตัวเองเคยเห็นของสิ่งนั้นบนรายการประมูลในตลาดมืดสักแห่ง มันเป็นของเก่าแก่ที่หยุดผลิตไปนานหลายร้อยปี ไม่มีทางที่จะดูใหม่แบบนี้ได้แน่

จ้าวเหมยไห่วคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เราไปให้ร้านซ่อมทำให้ดีไหม"

"หนูไม่สนใจงานฝีมือของพวกหุ่นยนต์หรือพี่ชาย" เด็กหญิงพูด "นี่เป็นของที่หนูเอามาจากโลกที่แท้จริง"

นั่นคือเครื่องเล่นซีดี ผิดของมันเรียบลื่นเป็นมันราวกับปรอท ด้านหลังใช้เลเซอร์สลักปีที่ผลิตไว้

ตอนนี้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในยุคศตวรรษที่ยี่สิบห้า

ส่วนเครื่องเล่นซีดีผลิตขึ้นในปี ค.ศ. 1999

บทที่ 2

สมอง

หลังได้รับเครื่องเล่นซีดี จ้าวเหมยไห่ยวก็ใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง
ตอนนี้เป็นศตวรรษที่ยี่สิบห้า โอกาสที่ของเก่าอายุกว่าสามร้อยปี
ถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีจะมีสักเท่าไรกัน

เขารู้ว่าน้องสาวของตัวเองมีบางอย่างที่ต่างจากคนทั่วไป ทว่าสถานที่
อย่างเขตพื้นที่ชั้นล่างนี้แต่ไหนแต่ไรมาก็มีเพียงคนไม่ปกติ ไม่อย่างนั้นรัฐบาล
คงไม่ลงทุนสร้างโรงพยาบาลจิตเวชขึ้นที่นี่

แต่เนื่องจากโรงพยาบาลจะรับดูแลเฉพาะผู้ป่วยที่มีอาการสาหัส ผู้ป่วย
บางรายที่มีความผิดปกติสูงจึงขัดแย้งกับคนในเขตพื้นที่จนไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้
หลังถูกชาวบ้านมองเป็นตัวประหลาดนานเข้า พวกเขาจึงเลือกที่จะก่อเรื่อง
เพื่อเข้ามาขอแอดมิทอยู่ในโรงพยาบาล

ทั้งหมดทั้งมวลก็เพื่อมีชีวิตต่อไป มีข้าวกิน และไม่ต้องถูกคนหัวเราะเยาะ

กิจการโรงพยาบาลจิตเวชกับร้านขายเนื้อยังคงดำเนินไปอย่างคึกคัก
ไม่เคยเปลี่ยน วันๆ จ้าวเหมยไห่ยวจูงจุนสองเท้าไม่ติดพื้น ไม่นานเขาก็โยนเรื่องนี้
ออกจากหัว แม้จะรู้ว่าน้องสาวคนนี้ไม่ปกติอยู่สักหน่อย แต่พูดให้ชัดคงต้อง
บอกว่าเด็กในสายตาของผู้ใหญ่จะมากจะน้อยก็ล้วนไม่ปกติด้วยกันทั้งนั้น

วัยรุ่นก็แบบนี้

ไม่แน่ว่าจะมีสักวันที่เธออุ้มแมวทานเนย* บินได้ออกมาจากตู้ติดผนังก็ได้
 ระยะนี้มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย การไม่ต้องทำงานล่วงเวลาเหมือนอย่างวันนี้
 ใช่ว่าจะเกิดขึ้นง่าย ๆ ดังนั้นเมื่อมีเวลาจำเอยให้ยวบยจึงตรงไปที่โรงละครทันที
 โรงละครเขตพื้นที่ชั้นสามสิบสามเป็นโรงละครอันดับหนึ่งของเขตพื้นที่
 ชั้นล่าง ถึงกับเรียกได้ว่ามีชื่อเสียงกระฉ่อนไปทั่วทั้งมหานคร จะต่างกับโรงละคร
 ในเขตพื้นที่ชั้นกลางก็ตรงที่เวทีจั่ว โรงภาพยนตร์ โรงละครของที่นี่ล้วนแบ่งแยก
 ออกจากกันชัดเจน ส่วนของเขตพื้นที่ชั้นสามสิบสาม เวทีทั้งหมดจะถูกจัดรวมอยู่ใน
 หม้อเดียวกัน หลังจากพวกนายร้องเพลงบอกลา พวกฉันก็จะแหกกันขึ้นเวทีให้
 เป็นที่วุ่นวาย

การแสดงทั้งหมดล้วนเบียดเสียดกันอยู่ในโรงละครกว้างไร้ชื่อเรียก หากแต่
 ผู้คนมักเรียกกันว่าโรงละคร

ก่อนเข้าไปด้านในจำเอยให้ยวบยแหวะดูรายการของวันนี้แหวบหนึ่ง
 ตัวอักษรจั่ว*** บนป้ายนีออนสว่างไสวระบุชื่อองก์ที่จะทำการแสดง เขา
 รู้จักมักคุ้นตัวแสดงหลักเป็นอย่างดี วันนี้สวมบทบาทเป็นจิ้ง*** เล่นควบ
 เป็นทั้งตัวพระสูงวัยและนักแสดงตลก

เพราะมาถึงค่อนข้างสาย จำเอยให้ยวบยจึงซื้อตั๋วไม่ทัน แต่ถึงอย่างนั้น
 เขาก็ยังเดินตรงไปที่หลังเวทีอย่างคุ้นเคย

เขาไม่เพียงมีมนุษยสัมพันธ์เป็นเลิศ แต่ยังเป็นแขกประจำ ขณะเดินจึง
 มีคนเอ่ยทักทายตลอดทาง

หลังเวทีเป็นกระโจมที่ถูกตั้งไว้ชั่วคราว กลิ่นแบ่งหอมกับกลิ่นยาเส้น

* แมวทานเนย มีที่มาจาก The Buttered Cat Paradox เป็นปริศนาที่เกิดจากการรวมสองความเชื่อซึ่งดูเหมือน
 จะขัดแย้งกันเอาไว้ ความเชื่อแรกคือแมวจะลงพื้นด้วยเท้าเสมอ ความเชื่อที่สองคือชนมิงทานเนยจะเอา
 ด้านที่เป็นเนยลงพื้นเสมอ วันหนึ่งจึงมีคนตั้งคำถามว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากเอาชนมิงทานเนยไปโยนหลังของแมว
 แล้วปล่อยลงจากที่สูง

** อักษรจั่ว เป็นรูปแบบตัวอักษรจีนโบราณรูปแบบหนึ่งที่ถูกใช้กันมากในสมัยราชวงศ์ฉิน นิยมนำมาแกะสลัก
 ตราประทับ

*** จิ้ง เป็นภิกษุที่มีพฤติกรรมผิดแปลกจากจารีต ชอบอันเน้อ ต้มสุรา ครองจีวรที่เป็นผ้าขี้ริ้วสกปรก จึงถูก
 คณะสงฆ์ขับออกจากวัด ให้ชีวิตเร่ร่อนอยู่ข้างถนน ทว่ามีจิตใจงดงาม ชอบช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก จึงเป็น
 ที่นับถือของผู้คน นอกจากนี้ยังเชื่อกันว่าสามารถแสดงอิทธิฤทธิ์ได้ เป็นพระนันทิมิตรหนึ่งในพระอรหันต์
 สิบแปดองค์กลับชาติมาเกิด

ลอยฟุ้งในอากาศ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายถูกแขวนต่อกันล่อมนพื้นที่ด้านในให้กลายเป็นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า นางรำมสืทองตาสีเขียวคนหนึ่งเร่งร้อนโผล่หน้าออกมาจากใต้ชายกระโปรงที่เป็นระบายขนาดใหญ่ เธอยิ้มมองมาทางเขาแล้วเอ่ยด้วยสำเนียงแปร่งๆ "ชี้อมาได้จังหะพอดี ชิบหลังของฉันดิ่งไม่ขึ้นนะ เธอพอจะช่วยหน่อยได้หรือเปล่า"

สุดท้ายเขาได้เสาสหลักคณะละครที่กำลังจะขึ้นแสดงมาช่วยเอาไว้ ดูจากใบหน้าแดงระเรื่อเห็นได้ชัดว่ายังไม่ทันขึ้นเวทีก็ตีหมักเสียแล้ว อีกฝ่ายมองจ้าวเหมยไหย่วพลางสะอึก "ไม่เป็นไร วันนี้ไม่มีที่นั่งแล้ว อายากดูฟรีก็ไปนั่งที่หลังฉากบังตาโน่น"

หลังจากบังตาเป็นที่นั่งของนักดนตรี จ้าวเหมยไหย่วเข้าใจได้ทันทีที่ "ไม่กลัวผมจะเล่นเพี้ยนหรอ"

"คนที่เสียหน้าไม่ใช่ฉันสักหน่อย" อีกฝ่ายโบกพัดที่ทำจากใบจากพลางเดินจากไป

จ้าวเหมยไหย่วพอเล่นเป็นอยู่ก็จริง แต่เพราะไม่ได้ฝึกฝนมานานจึงไม่กล้าบุ๋มบ่ามเข้าไป ทำเพียงฟังเสียงฉาบเสียงกลองอยู่หลังเวที กระทั่งเข้าสู่องก์ที่สี่ เขาถึงได้ค้อมเอวยกน้ำชาให้คนที่กำลังเล่นหูฉิน* ขอเข้าไปเล่นแทน

ผู้ที่แสดงเป็นจิ้งคือเสาสหลักคณะละคร อีกฝ่ายแต่งกายขึ้นเวทีด้วยจีวรตัวยาวบุปะ ยังไม่ทันได้เอ่ยปากก็มีเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญดังขึ้นก่อนแล้วเริ่มจากเสียงร้องยาวๆ ก่อน พอเขาร้อง "บ๊าๆ บอๆ ข้า บ๊าๆ บอๆ" จ้าวเหมยไหย่วที่อยู่หลังเวทีก็อดหัวเราะไม่ได้

อีกฝ่ายหน้าตาขาวสะอาดมาตั้งแต่เกิด ให้แสดงเป็นหลวงจีนก็ดูออกจะอ้วนท้วนสมบูรณ์ไปหน่อย สองแถมหรือก็แดงระเรื่อคล้ายพวกเจ้าชู้ขึ้นมา ทว่าเสียงร้องกลับยังคงหนักแน่นทรงพลัง แม้ทั้งสองอย่างจะขัดแย้งกัน แต่ก็ชวนให้รู้สึกเหมือนเป็นภิกษุสติพินเพื่อนที่ขอบต้อมเหล้ากินเนื้อจริงๆ

พอละครลาโรง จ้าวเหมยไหย่วกับเสาสหลักคณะละครก็ไปกินมื่อตีกันที่ประตูหลัง พวกเขาเหมารถเขาเข้าคันหนึ่ง ปังย่ำร่ำยกว่าไม่โรยฟรีก ใบยี่หว่า

* หูฉิน เป็นเครื่องดนตรีประเภทขอ

พริกไทยน้ำผึ้ง มีหน้าซำยังมึงกับน้ำจิ้มบ๊วยราดไว้จนเต็ม ทว่าจ้าวเหมยไหย่กลับดื่มแต่เหล้า "ไม่ขยับตะเกียบ"

ความจริงเขาแย่งเสาหลักคณะละครที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามไม่ทันต่างหาก "ก๊วยเพย เดือนนี้คุณอ้วนขึ้นเท่าไหนแล้ว"

ใบหน้าที่ยังมีเครื่องสำอางติดอยู่ถูกไฟรมจนแดงไปหมด เห็นได้ชัดว่ากำลังหัวจิต ริมฝีปากมันแฉับส่งผู้ติดตามกลับมา "ผมไปสามจีนครึ่ง!"

"อา เหลือเชื่อจริงๆ" จ้าวเหมยไหย่หัวเราะ "แบบนี้ต้องดื่มสักแก้วแล้ว"

ทั้งสองชนแก้วกัน เสาหลักคณะละครที่มรวดเดียวก่อนจะร้องฮ่าออกมา คำหนึ่ง จากนั้นตะเบ็งคองแข่งกับเสียงทำอาหารนานาชาติ "เอายามาด้วยหรือเปล่า"

"เอามา ยาลดความดันกับยาลดน้ำตาลในเลือด" จ้าวเหมยไหย่ควักกล่องอะลูมิเนียมออกมา "นี่เป็นปริมาณสำหรับสามเดือน..."

ยังไม่ทันพูดจบอีกฝ่ายก็รับกล่องอะลูมิเนียมไปเทยาส่งเข้าปาก โดยไม่คิดจะมองดู หลังจากเคี้ยวอยู่ไม่กี่ทีก็กลืนยาลงคอ แต่เพราะรีบเกินไปหน่อยถึงได้สำลักพ่นออกมาเต็มโต๊ะ

จ้าวเหมยไหย่พูดประโยคที่เหลือต่อ "...คุณกินประหยัดยๆ หน่อย ยาขาดตลาดมาตลอด เติ๋ยวฉันทกำลังคิดหาหนทางอยู่"

เสาหลักคณะละครเช็ดปาก เครื่องสำอางบนใบหน้าและทะอะไปหมด "ยาพวกนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ที่สำคัญคือยานอนหลับ"

"เรื่องยานอนหลับคุณเลิกคิดไปได้เลย ของหมดนานแล้ว ขนาดเตียวฉานเองยังไม่มีกิน" จ้าวเหมยไหย่ถือแก้วเหล้าพลาสติกไว้ในมือ "ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ดื่มให้เยอะหน่อย ครั้งที่แล้วคุณถึงขั้นหลับคาเวทีเลยไม่ใช่หรือไง"

อีกฝ่ายฟาดฝ่ามือใส่ "ครั้งนั้นฉันถูกไอ้ตัวบ๊อดชอบอย่างนายมอมเหล้าต่างหาก!"

จ้าวเหมยไหย่ระเบิดหัวเราะออกมา

อันที่จริงคนผู้นี้ไม่จำเป็นต้องถูกมอมเหล้า อาการเจ็บป่วยทั้งหมดในท้องเขาเป็นคนกินพวกมันเข้าไปเองล้วนๆ

เช่นเดียวกับชาวบ้านคนอื่นๆ ที่อยู่ในเขตพื้นที่ชั้นล่าง เส้าหลักคณะละคร
รายนี้มีที่มาที่ไปอย่างไรไม่รู้แน่ชัด หลังถูกห้ามส่งโรงพยาบาล เขาก็แก้งทำตัว
สติเลอะเลือนให้คนดูอยู่สองสามวันแล้วกลับมาในฐานะคนปกติอีกครั้ง
ความแตกต่างเพียงหนึ่งเดียวคือตอนเข้าโรงพยาบาลใหม่ๆ เขาจัดว่า
หน้าตางดงามถึงขนาดมีคนให้สมญาว่าก๊วยเพย แต่หลังจากออกจากโรงพยาบาล
ขึ้นเวทีทำการแสดงได้ไม่นาน จุดที่เหมือนกับหยางก๊วยเพย* ก็เหลือเพียง
ความจ๋าม่าเท่านั้น

ถึงแม้เขาจะเตรียมของไว้ไม่น้อย แต่ไม่นานของเสียงทั้งหมด
ก็ถูกเส้าหลักคณะละครกวาดจนเกลี้ยง อีกฝ่ายเซ็ดปากก่อนถามออกมาตรงๆ
"ว่ามา วันนี้นายมีอะไร"

พวกเขาเป็นเพื่อนเก่ากัน หากจ้าวเหมยหยิวแค้นมาดูละครจริงก็ไม่มี
ความจำเป็นต้องหมดเนื้อหมดตัวเลยกันแบบนี้

จ้าวเหมยหยิวล้วงเอาเครื่องเล่นซีดีออกมา "ผมมาเพราะอยากให้
คุณฟังเจ้านี่"

เส้าหลักคณะละครรับเครื่องเล่นซีดีไป หัวคิ้วขมวดเข้าหากันครู่หนึ่ง
ก่อนจะโบกมือ "ที่นี้อะอะมะเทิง พวกเราเปลี่ยนที่คุยกันดีกว่า"

พวกเขาเดินไปถึงพื้นที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง หากจะบอกว่าที่นี่เป็นที่รกร้าง
สู้บอกว่ามันคล้ายที่ทิ้งขยะขนาดใหญ่ในลานจอดรถจะเหมาะกว่า เส้าหลัก
คณะละครเดินเหมือนคนที่ชำนาญทางก่อนจะพบกับรถเปิดประทุนที่เหลือแต่
โครงคันหนึ่ง เขาเข้าไปเอนกายอยู่บนเบาะพองน้ำ จากนั้นกดปุ่มเล่นแผ่นซีดี

จ้าวเหมยหยิวยืนฟังอยู่ข้างประตูรถ เริ่มจุดบุหรีมวนหนึ่ง

เครื่องเล่นซีดีนี้เป็นของใหม่โดยแท้ คุณภาพเสียงยังคงดีอยู่ หลัง
เสียงบรรเลงเครื่องสายในช่วงต้นผ่านพ้นไป เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังตามมา

'Fly me to the moon (พาฉันบินไปสู่ดวงจันทร์)

And let me play among the stars (ให้ฉันได้เล่นอยู่ท่ามกลางหมู่ดาว)

* หยางก๊วยเพย เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้ฉายาว่า 'มณฑลกาลอายนาง' ว่ากันว่ามิรูปร่างค่อนข้างอวบ

Let me see what spring is like (ให้ฉันได้เห็นว่าฤดูใบไม้ผลิเป็นเช่นไร)
On Jupiter and Mars (บนดาวพฤหัสบดีและดาวอังคาร)
In other words, hold my hand (หรืออีกนัยหนึ่ง จับมือฉันไว้สิ)
In other words, darling, kiss me... (หรืออีกนัยหนึ่งนะ ที่รัก จูบฉัน
ทีสิ...)'

กระทั่งเพลงจบลง เส้าหลักคณะละครค่อยยกดเปิดฉากแล้วหยิบเอาแผ่นซีดีออกมาพิจารณา "นี่เป็นเพลงเพลงหนึ่ง"

จ้าวเหมยหยั่วเอ่ย "เหลวไหล"

ผิวภายนอกของแผ่นซีดียังคงสะอาดเอี่ยม เรียบลื่นเป็นมันราวกับปรอท เขาพูดต่อ "ผมอยากรู้ที่มาของเพลงนี้"

"ทำไมไม่ไปค้นที่ห้องสมุดโฮโลแกรม* ละ นายน่าจะหาบัตรผ่านของเขตพื้นที่ชั้นบนได้ไม่ใช่หรือ"

"ผมตรวจสอบดูแล้วแต่ไม่พบ" จ้าวเหมยหยั่วพ่นลมหายใจออกมา ระลอกหนึ่ง กลุ่มควันเรืองแสงสีฟ้าล่องลอยอยู่กลางท้องฟ้ามืดดำ "เดี่ยวฉันเองก็บอกว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน"

"จะเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลก นายไม่ได้ยินหรอกว่าเนื้อเพลงนั้นเขียนถึงอะไร" เส้าหลักคณะละครยกแผ่นซีดีขึ้นเหนือศีรษะ ทอดสายตามองผ่านรูกลมๆ บนแผ่นออกไปไกล "สมัยนี้ยังจะมีใครสนใจดวงจันทร์อีก"

พวกเขาอยู่ในลานจอดรถร้าง ที่นี้ตั้งอยู่บนเขตพื้นที่ชั้นสามสิบสาม ซึ่งแทบจะเป็นฐานรากเก่าแก่ที่สุดของเมือง ก่อนสถานที่รกร้างแห่งนี้จะถูกใช้เป็นลานจอดรถ มันเคยมีสิ่งปลูกสร้างแสนเก่าแก่ตั้งอยู่ หรือก็คือโรงละครโอเปร่าอันโอโรจน์ดงามแห่งหนึ่ง

เส้าหลักคณะละครเหม่อมองขึ้นไปด้านบน ตามหลังคาโค้งผุดงยังมีภาพจิตรกรรมในเวลานั้นปรากฏให้เห็น เม็ดสีน้ำเงินผสมผสานกับผืนเงิน

* โฮโลแกรม หมายถึงภาพเสมือนสามมิติที่เกิดขึ้นมาจากการฉายภาพสองมิติ โดยอาศัยหลักการสะท้อนและแทรกสอดของแสงที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ทำให้เกิดภาพวัตถุลอยขึ้นมาเสมือนว่ามีอยู่จริง ณ ที่ตรงนั้น

เกิดเป็นภาพท้องฟ้าดาราตาข่ายไปด้วยดวงดาวกว้างใหญ่ไร้สิ้นสุด

นอกจากนี้ยังมีภาพสลักหุ่นบนเสาโรมันที่ห้อมล้อมอยู่โดยรอบ แม้ศีรษะของชายหญิงจะถูกตัดขาดก็ยังพอมองเห็นชุดอวกาศที่ห่อคลุมร่างของพวกเขาได้คร่าวๆ

"มหานครมีข้อห้ามอยู่สองเรื่อง หนึ่งคือห้ามสำรวจอวกาศ สองคือห้ามศึกษาเทคโนโลยีแอนดรอยด์*" เสาหลักคณะละครเมานักจนเธอออกมา "เห็นได้ชัดว่าเนื้อหาของเพลงนี้เป็นเรื่องต้องห้าม จำไว้แต่ο นายต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ"

"คุณลดเรื่องกินให้ได้สักสองคำก่อนแล้วค่อยมากับผมว่าใครกันแน่ที่บ้า" จ้าวเหมยโหย่วพูด "ตกลงคุณรู้ที่มาที่ไปของเพลงนี้หรือเปล่า"

เสาหลักคณะละครวางแผนซีตักลับลังที่เดิมแล้วดุ่มเล่น ท่ามกลางเสียงเพลงบรรเลง เขาปรับร่างกายให้อยู่ในท่วงท่าสบายๆ คล้ายจนจะหลับเต็มที

"พอรู้ยูนิดหน่อย" เขาเอ่ยปาก "นี้เป็นเพลงเก่าเมื่อหลายร้อยปีก่อน มันเคยถูกยานอะพอลโลส่งขึ้นดวงจันทร์และเป็นเพลงแรกที่ถูกเล่นที่นั่น แถมยังมีการทำซ้ำใหม่อีกหลายเวอร์ชัน นักร้องที่อยู่ในแผ่นของนายนี้น่าจะเป็นจูลี่ ลอนดอน"

จ้าวเหมยโหย่ว "ชื่อเพลงละ"

"ก็ท่อนร้องแรกนั่นแหละ" เสาหลักคณะละครตอบ "Fly me to the moon"

จ้าวเหมยโหย่วสูบบุหรี่จนหมดซองก่อนจะไป ในตอนที่เขาดุ่มหยุดเพลงเสียงกรนก็ดังมาจากเบาะในรถ

กว่าจะกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาตีสอง จ้าวเหมยโหย่วยกขาเปิดประตูห้องที่วางอยู่หน้าประตูเข้าไปในครัว ก่อนคว้าถุงธูปี่ชี่ขึ้นมาแล้วเทมันลงไปในชามเหล่านั่นทั้งหมด เพียงไม่นานถุงพลาสติกใบใหญ่ขนาดความจุสิบกิโลกรัมก็ว่างเปล่า เขาซ้อนขามต่อกันไม่ต่างกับซึ่งไม้ไผ่แล้วถือพวกมันกลับไปวางไว้ที่นอกประตู

* เทคโนโลยีแอนดรอยด์ หมายถึงเทคโนโลยีหุ่นยนต์ที่สร้างขึ้นมาเลียนแบบมนุษย์ ทั้งทางกายภาพและพฤติกรรม

แถวนี้มีแมวหมาจรจัดอยู่เป็นจำนวนมาก เขาทำแบบนี้ นับว่าเป็นการเลี้ยงพวกมันแบบอิสระ ธัญพืชผสมที่ซื้อมาแมวหมาส่วนกินได้ ซามย์สืบบวางรออยู่ด้านนอกตลอด หิวเมื่อไหร่พวกมันก็มากินกันเมื่อนั้น

ทว่าเขาเองก็ไม่ได้จริงจังกับเรื่องนี้สักเท่าไร ช่วงไหนที่ต้องทำงานล่วงเวลา เขาก็แทบอยู่ไม่ติดบ้าน หลังกลับมาจึงมักลืมนอยู่บ่อยครั้ง แต่หากสัปดาห์ไหนนึกขึ้นได้ เขาก็จะให้อาหารพวกมันเป็นการชดเชยครั้งหนึ่ง

ที่จริงเขารู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย จ้าวเหมยหย่าวปิดประตู มุดศีรษะเข้าไปใต้ผ้าห่ม บ้านของเขาหลังนี้ไม่มีเตียง แค่อูฟูกมาโยนลงบนพื้นก็กลายเป็นที่ซุกหัวนอนได้แล้ว ถ้าวันไหนลืมนปิดหน้าต่างแล้วแมวกระโดดเข้ามา เขาก็มักถูกเหยียบหน้าเป็นประจำ

"เสีย!"

จ้าวเหมยหย่าารู้สึกเหมือนตัวเองนอนทับก้อนขนปุกปุยบางอย่าง และทันทีที่ถูกข่วนหน้าท้องก็ต้องรีบตะกายลุกขึ้นมาเปิดไฟ

"จ้าวปู่เจี้ยว?"

แมวสามสีตัวหนึ่งมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลางยื่นเท้าออกมาเลีย

จ้าวเหมยหย่าแค่ให้อาหารแต่ไม่เลี้ยง ดังนั้นเขาย่อมไม่มีนิสัยตั้งชื่อให้หมาแมวที่ไหน เพียงแต่แมวสามสีตัวนี้เป็นข้อยกเว้น สถิติปัญญาของมันสูงกว่าแมวตัวอื่นๆ รู้ว่าอยู่ในบ้านสบายกว่าเร่ร่อนอยู่ข้างนอก ถึงจ้าวเหมยหย่าไม่เคยคิดที่จะเลี้ยงมันไว้ในบ้าน มีหน้าซำยังทำเป็นเมินอยู่ตลอด แต่เจ้าแมวก็นั่งคยั่นกรรณจะอยู่ในบ้านขอมขอที่มีเนื้อที่ไม่ถึงยี่สิบตารางเมตร ขอเพียงจ้าวเหมยหย่ากลับบ้าน เขาต้องได้เห็นมันทำตัวไม่ต่างอะไรกับปู่เจ้าถิ่นที่ไม่เคยจ่ายค่าเช่า

ต่อมาหลังสังเกตเห็นว่าแมวตัวนี้ไม่เคยส่งเสียงร้อง 'ไม่รู้เขาเกิดนึกครึ้มออกครึ้มใจอะไรถึงได้ตั้งชื่อให้มันว่าจ้าวปู่เจี้ยว'

มีอยู่ครั้งหนึ่งเตียวฉวนแะมาที่บ้านและตั้งชื่อเล่นให้มันอีก แต่วันนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้างจ้าวเหมยหย่าเองก็ลืมนไปหมดแล้ว เขาเป็นว่าไม่ว่าจะ

* ปู่เจี้ยว แปลว่าไม่ร้อง

เรียกอย่างไรมันก็ไม่เคยขาดตอบ

"อาหารอยู่ข้างนอกโน้น แก่ไปกินเองสิ" จ้าวเหมยโหย่วหัวหลังคอมัน ออกไปด้านนอก เขาเหนื่อยมากแล้ว อยากปิดไฟนอนเต็มแก่

แต่เพิ่งทั้งตัวลงนอนได้ไม่ถึงสองวินาทีก็รู้สึกหายใจไม่ออก จ้าวปู่เจี้ยว หย่อนก้นลงมานั่งเหมะอยู่บนหน้าเขา

"...ฉันเตือนแกไว้นะ" จ้าวเหมยโหย่วได้แต่จับแมวสามสี่ออกไปอีกรอบ พร้อมยกนิ้วชี้ที่จมูกของมัน "จะทำอะไรก็หัดดูให้มันดีๆ"

ทว่าหนึ่งวินาทีถัดมาเขากลับถูกมันชวนเข้าตรงๆ "เชี่ย!"

จ้าวเหมยโหย่วโมโห เขาตั้งใจจะลุกขึ้นไปปิดหน้าต่าง แต่กลับพบว่า หน้าต่างเฮงชวณั้นเสียตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ รอยต่อระหว่างกระจกกับวงกบ มีสนิมจับ หลังออกแรงอยู่สองสามทีกระจกก็ส่งเสียงลั่นดังเปรี้ยะก่อนจะ แตกกระจะเอียด

แมวฝูงหนึ่งที่กำลังก้มหน้าก้มตากินอาหารอยู่ใต้หน้าต่างพากันชักเท้าหนี ด้วยอารามตกใจ ก่อนจะเงยหน้าสบตากับจ้าวเหมยโหย่วอย่างพร้อมเพรียง

จ้าวเหมยโหย่ว "...เยี่ยม"

จบกันคราวนี้

แมวหมาที่อยู่ใต้หน้าต่างบ้านเขาเวลากินข้าวล้วนมีลำดับ แมวกินก่อน หมากินส่วนที่เหลือ เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทั้งที่ขนาดร่างกายต่างกันแท้ๆ เหตุใด พอถึงคราวพัดกันหมามักเป็นฝ่ายแพ้ตลอด ทว่านี่ก็เป็นหลักฐานชั้นต้นที่ยืนยันว่า พวกมันมีการแบ่งสันอาณาเขตกันแล้ว

พวกแมวจรไม่ได้แยแสบ้านลับปะรังเคของเขาเลยแม้แต่น้อย จะมีก็แต่ จ้าวปู่เจี้ยวที่แสดงออกว่าสนใจ ส่วนหมานั้นไม่เหมือนกัน มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเผลอเปิดหน้าต่างทิ้งไว้ตอนออกไปทำงาน กว่าจะกลับมาอีกทีก็หนึ่งสัปดาห์ ให้หลัง ตอนนั้นในนานแทบจะกลายเป็นที่พักพิงของหมาจร ชั่วร้ายพวกมันยัง คลอดลูกไว้ครอกหนึ่ง

หลังจากนั้นเป็นต้นมาจ้าวเหมยโหย่วก็แหม่นหน้าต่าทั้งไว้แค่ช่องเล็กๆ แต่ เพราะแมวเป็นของเหลว จ้าวปู่เจี้ยวจึงเข้าออกได้สบายมาก โชคดีที่ยังสามารถ

กันพวกหมาไว้นอกประตูได้สำเร็จ

เวลานี้ดวงตาสีเขียวของแมวฝูงหนึ่งที่อยู่ใต้หน้าต่างกำลังจ้องเขาเขม็ง แต่แล้วจู่ๆ กล้องไฟของระบบทำความเย็นที่ร้านขายของกินเล่นในละแวกนั้น ก็ส่งเสียงดังสนั่น

ยากจะหวังให้หมาแมวมิมโนธรรมอันดี หนึ่งในวินาทีถัดมาพวกมันก็พากันแตกฮือ จ้าวเหมยโหย่วรีบชักเท้าถอยตามสัญชาตญาณ แต่ยังไม่วายถูกคลื่นพุ่งเข้ามาเลียทั่วทั้งหน้าทั้งศีรษะ

จ้าวเหมยโหย่วถูกหมาใหญ่ตัวหนึ่งกระโจนใส่จนเกือบล้ม และเมื่อมีแนวหน้าก็ย่อมมีแนวหลัง ที่วิ่งตามมายังมีอีกเท่าไรเขาไม่อาจนับได้ รู้เพียงว่ากว่าจะสลัดหมาตัวนั้นออกไปได้ในห้องก็แทบไม่มีที่ว่างเท่าเหลือแล้ว

"นี่มันเรื่องเฮงชวยอะไรกันวะเนี่ย" จ้าวเหมยโหย่วพึมพำ

จ้าวปู่เจียวที่อยู่บนขอบหน้าต่างมองเขาปราดหนึ่ง ก่อนจะหันหันหันให้แทนการบอกว่าเรื่องนี้นั้นช่วยเขาไม่ได้

จ้าวเหมยโหย่วได้แต่โครมที่ไร้หนทางต่อสู้ "ยายมันเถอะ!"

ดูท่าคืบนี้เขาคงไม่ต้องหวังว่าจะได้นอนอย่างสงบสุข พวกหมาจรชอบกระโดดขึ้นไปเล่นบนหมอนของเขาเสียยิ่งกว่าอะไร

จ้าวเหมยโหย่วกัดผ้าห่มพึงผืนนี้ สองตาทอดมองร้านขายของกินเล่นซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล "ถ้าแกร้านนี้ใจดีมีเมตตาจริงๆ ไม่คิดว่าจะเปิดร้านขายเนื้อหมา"

ไฟนีออนสีเขียวอมฟ้า สีแดงเหลืองขาว และสีชมพูสะท้อนแสงที่กะพริบอยู่บนถนนลาดสองเข้ามาด้านใน มันสว่างมากพอจนเขาไม่จำเป็นต้องเปิดไฟ บนผนังฝั่งตรงข้ามหน้าต่างดูแล้วไม่ต่างจากกล้องสลับลาย* ที่มีสีสันสารพัดสารพันหมุนวนรวมอยู่ด้วยกัน

จ้าวเหมยโหย่วกวาดตามองไปเรื่อยเปื่อย จู่ๆ ก็พบว่าเครื่องล้าง

* กล้องสลับลาย หรือคาไลโดสโคป (Kaleidoscope) เป็นกล้องรูปร่างทรงกระบอก ปลายด้านหนึ่งเจาะช่องไว้สำหรับมอง ปลายอีกด้านมีช่องแสงเข้า ด้านในบรรจุวัตถุต่างๆ เอาไว้ เมื่อนำกล้องส่องไปที่แหล่งกำเนิดแสง แสงจะผ่านวัตถุที่ใส่ไว้และสะท้อนกับกระจกเงาด้านในเกิดเป็นลวดลายที่สวยงาม โดยลวดลายจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เมื่อเขย่ากล้อง

ทำความสะอาดอัตโนมัติตรงมุมห้องถูกขโมยไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ นั่นคงเป็นของมีค่าเพียงหนึ่งเดียวในบ้านของเขา ทั้งยังเป็นของที่เดียวฉันทนให้มาด้วย

น่าเสียดายที่จ้าวเหมยโหย่วไม่ทำอาหารที่บ้านแล้ว

จ้าวเหมยโหย่วตอบหัวหมาที่นอนอยู่บนฟูกเบาๆ "ไอ้ตัวไม่เอาไหน แค่นี้บ้านก็ยังพึ่งไม่ได้"

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหยิบเครื่องเล่นซีดีในกระเป๋าเสื้อออกมา หลับตาลง กดปุ่มเล่นมันใหม่อีกครั้ง

เสียงผู้หญิงลอยเอื่อยอยู่ภายในห้อง คล้ายน้ำมันกระป๋องหนึ่งที่ทะลักออกมาท่วมท่อระบายบนพื้น ท่วมช่องบูทรีกับกระป๋องเปียร์ ท่วมฟูกพองน้ำกับอ่างล้างจาน ท่วมหมา ท่วมแมว ท่วมคน...

เวลานั้นภายในห้องราวกับมีแสงจันทร์ส่อง

"Fly me to the moon..."

จู่ๆ จ้าวปู่เฒ่าก็หันมา มันโก่งตัวอ้าปาก แต่กลับไม่ส่งเสียงใดๆ

รูม่านตาแมวที่หริ่เลิกละกลายเป็นแนวตั้งสะท้อนภาพภายในห้อง ผ้าปูที่นอนยับย่นไร้ระเบียบ หมาตัวใหญ่ฉีกทิ้งหมอนจนวัสดุที่ยึดอยู่ด้านในปลิวกระจาย ผ้าห่มที่ถูกกองไว้ข้างผนังยังไม่ได้คลี่ออก คล้ายกับว่าเมื่อครู่มันเคยคลุมอยู่บนร่างใครบางคน

บนฟูกว่างเปล่า

พอตื่นขึ้นมามีอีกครั้งจ้าวเหมยโหย่วก็ถูกแสงอาทิตย์แยงตาจนน้ำตาแทบไหล

เขาใช้เวลาทำความเข้าใจสถานการณ์สักพัก ความทรงจำของเขายังคงหยุดอยู่ในห้อง

หมาวิ่งเข้ามา เขานอนไม่หลับ จากนั้นก็ตัดสินใจฟังเพลง...

งั้นนี่คือที่ไหน

จ้าวเหมยโหย่วกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะพบว่าตนอยู่กลางลานโล่งรอบด้านคืออาคารใหญ่เปลือยเปล่าเห็นเหล็กเส้นด้านใน ดูคล้ายจะก่อสร้าง

โลกในศตวรรษที่ยี่สิบห้า...
มหานครมีข้อห้ามสองประการที่ไม่มีใครกล้าฝ่าฝืน
หนึ่งคือห้ามสำรวจอวกาศ
สองคือห้ามศึกษาเทคโนโลยีแอนดรอยด์

ในยุคที่วิทยาการและประวัติศาสตร์ถูกฝังกลบไปพร้อมอารยธรรมที่สูงส่ง
ผู้คนใช้ชีวิตอยู่บนมหานครสูงเสียดฟ้า แบ่งแยกตามชนชั้นและระดับความสูง

‘จ้าวเหมยไหย่ว’ แพทย์แผนกฉุกเฉินประจำโรงพยาบาลจิตเวช
เติบโตในเขตพื้นที่ชั้นล่างซึ่งแสงอาทิตย์ไม่เคยส่องถึง
แต่ละวันได้พบเจอเรื่องประหลาดทุกรูปแบบจนมีภูมิด้านทานเหมือนมนุษย์ทั่วไป

แต่แล้วเครื่องเล่นซีดีปริศนาลับกลายเป็นจุดพลิกผัน
บางทีโลกที่เรารู้จักอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งของสนามควอนตัมอันไพศาล
และเงื่อนไขบางอย่าง... อาจเปลี่ยนสิ่งที่เราเชื่อไปตลอดกาล

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3362-3

9 786160 633623

ราคา 429 บาท

www.enter-books.com